

ע"פ 7661/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 7661/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

כבוד השופט א' שהם

כבוד השופטת ע' ברון

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב
יפו מיום 28.9.2014 ב-תפ"ח 8602-02-14 שניתן על
ידי כבוד השופטים מ' דיסקין, ר' בן-יוסף וצ' קאפח

תאריך הישיבה: כ"ה באלול התשע"ה 9.9.2015

בשם המערער: עו"ד שלומציון גבאי-מנדלמן

בשם המשיבה: עו"ד ארז בן ארויה

בשם שירות המבחן: עו"ס ברכה וייס

פסק-דין

השופטת ע' ברון:

1. המערער הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בהסדר טיעון בעבירות מין ואלימות במשפחה. ביום 28.9.2014 בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופטים מ' דיסקין, ר' בן-יוסף וצ' קאפח) גזר על המערער עונש כולל של 12 שנות מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי בסך של 50,000 ₪ לכל אחת עמוד 1

מהמתלוננות. הערעור שלפנינו נסוב על רכיב עונש המאסר בפועל שבגזר הדין.

העובדות הצריכות לעניין

2. נגד המערער, יליד 1971, הוגש כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון שייחס לו עבירות של ניסיון למעשה סדום, מעשה מגונה, תקיפת בת-זוג, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ותקיפת בת-זוג הגורמת חבלה ממשית, בשלושה אישומים שונים. על פי העובדות המתוארות בכתב האישום, המערער נשוי ולו ארבעה ילדים, ביניהם ע.ד., קטינה ילידת 1999 (להלן: ע.ד.). לפי האישום הראשון, בין החודשים יוני-יולי 2013, בעת שאחייניתה של אשת המערער, קטינה ילידת 2006 (להלן: המתלוננת) שהתה בחדר האמבטיה, הורה לה המערער להיכנס לחדר השינה, שם הושיבה על המיטה, הורה לה לעצום את עיניה ולפתוח את פיה. המערער החל לבצע במתלוננת מעשה מגונה בכך שנישק אותה על פיה וזאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים. בהמשך, קירב המערער את איבר מינו לפי המתלוננת במטרה להחדיר את איבר המין, אולם לא השלים את המעשה מחשש שמא ייתפס בידי בני הבית. בגין מעשים אלה הואשם המערער בעבירה של ניסיון למעשה סדום ובמעשה מגונה בקטינה בת משפחה. לפי האישום השני, בין השנים 2007-2011, בהזדמנויות שונות ותכופות, בשעות לילה מאוחרות, עת ישנה ע.ד. במיטתה, ביצע בה המערער מעשים מגונים בכך שהסיר את מכנסיה ותחתוניה וליטף את גופה, ובכלל זה את בטנה, רגליה וישבנה וזאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים. בגין מעשים אלה הואשם המערער בעבירה של מעשה מגונה (ריבוי עבירות) בקטינה בת משפחה. על פי האישום השלישי, בין השנים 2007-2012, במספר רב של הזדמנויות, על רקע חילוקי דעות שנתגלעו בין בני הזוג, המערער תקף את אשתו בכך שבעט ברגליה, צבט בגופה, דחף וגידף אותה. עוד עולה כי באחד המקרים משך המערער בשערה, בעט בגופה ובפניה, היכה באמצעות אגרופו בפניה והטיח את ראשה בקיר. במקרה אחר היכה אותה באמצעות אגרופו בעיניה. כתוצאה מהאלימות שהפעיל המערער כלפי אשתו נגרמו לה סימנים כחולים בירך ובעין וסדק בצלע. בגין מעשים אלה הואשם המערער בעבירה של חבלת חמורה בנסיבות מחמירות, תקיפת בת זוג (ריבוי עבירות) ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממשית.

3. ביום 2.4.2014 בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, וביום 28.9.2014, לאחר שמיעת טיעונים לעונש, גזר את דינו. בפתח הדברים, בית המשפט המחוזי ציין כי למערער עבר פלילי בעבירות מין. המערער הורשע בשנת 2001 בעבירות של מעשה מגונה בקטינה ותקיפת קטין וגרימת חבלה של ממש, ובגין ריצה מאסר בפועל למשך של 18 חודשים והוטלו עליו מאסר על תנאי והתחייבות כספית להימנע מביצוע עבירה. בית המשפט המחוזי ציין כי מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של המערער עולה כי קיימים אצלו דפוסים של תוקפנות ואלימות וכן דפוסי שימוש בחשיש ושתיית אלכוהול. התרשמות שירות המבחן הייתה שסמוך למועד מעצרו של המערער חלה התדרדרות בהתנהגותו ובהתנהלותו המינית. כך, בין היתר, בשל שתייה מרובה של אלכוהול ועישון חשיש באופן בלתי מבוקר. כן נאמר בתסקיר כי על אף שהמערער לקח אחריות על מעשיו, מדובר בנטילת אחריות ברמה המילולית ועדיין בולטים אצלו עיוותי חשיבה, בעיקר בתחום המיני. בהקשר זה צוין כי המערער עצמו דיווח לשירות המבחן על דחפים מיניים מוגברים שהביאו אותו להתנסויות מיניות שונות ולצפייה מרובה בחומר פורנוגרפי שבו מעורבות קטינות ונשים בוגרות. באשר לבחינת גורמי סיכון להישנות מעורבות בעבירות דומות, ציין שירות המבחן כי המערער בעל צרכים מיניים מוגברים, מגלה קושי ובעיה ניכרת בכל הקשור למסגרת, גבולות וסמכות, ומגלה משיכה משמעותית לילדות קטינות. כן נאמר בתסקיר כי פגיעת המערער בקורבנותיו נעשתה על פני תקופה ממושכת ובתדירות גבוהה במסגרת המשפחתית. על יסוד הערכה זו, שירות המבחן סבר שהמערער מתקשה לווסת את דחפיו ולכן רק עונש קונקרטי ומוחשי כמאסר בפועל יכול שיפחית את הסיכון הנשקף ממנו. אי לכך, שירות המבחן נמנע ממתן המלצה טיפולית והמליץ על מאסר בפועל, כשבמסגרתו תינתן למערער האפשרות להשתלב בטיפול.

לבית המשפט המחוזי הוגשה גם הערכה קרימינולוגית של מרכז "התחלה חדשה". כעולה מחוות דעת זו, נחשף כי המערער סבל בילדותו מפגיעה מינית בידי שכן, וכי הוא זקוק לטיפול בתחום עבירות המין והאלימות במשפחה. לפני בית המשפט הוגש גם תסקיר נפגעת עבירה המתייחס למצבה של המתלוננת. לבקשת שירות המבחן, בית המשפט נמנע מלפרט את השלכות הפגיעה על חייה של המתלוננת, אולם ציין שממצאיו הקשים של התסקיר והנזקים העולים ממנו עמדו לנגד עיניו בעת שגזר את דינו של המערער.

4. בית המשפט המחוזי קבע כי בנסיבות המקרה ניתן להתייחס לכל אישום, על המסכת העובדתית שבו, כאל אירוע אחד; וכי יש לקבוע מתחם ענישה הולם ומשולב לכל אחד משלושת האישומים בנפרד. בית המשפט עמד תחילה על החומרה הרבה הטמונה בביצוע עבירות מין בקטינים, וביתר שאת שעה שעבירות אלה מכוונות כלפי קטינים בני משפחה. בבחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מין בקטינים בני משפחה, בית המשפט ציין מספר פסקי דין בנושא שבהם נדחו ערעורים על עונשים המצויים בטווחי ענישה שונים - החל מ-5 שנות מאסר ועד 12 שנות מאסר. לעניין עבירות אלימות במשפחה, בית המשפט ציין כי טווח הענישה הנהוג בעבירות אלה רחב ותלוי בעיקר בחומרת המעשים ובנסיבות ביצועם. כך למשל, נאמר כי במצבים שבהם הופנתה אלימות פיזית חמורה וקשה תוך שנגרמו לנפגעת חבלות, הושתה ענישה של שנות מאסר ממושכות. לבחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות של תקיפת בת זוג וגרימת חבלה, בית המשפט איזכר פסקי דין שבהם נדחו ערעורים על עונשים של 10 חודשי מאסר ו-30 חודשי מאסר.

בית המשפט המחוזי עמד על נסיבות ביצוע העבירות. ביחס לאישום הראשון, צוין גילה הצעיר של המתלוננת, אחייניתו של המערער שבעת ביצוע העבירה הייתה ילדה בת שבע בלבד. כן נלקחה בחשבון העובדה כי הפגיעה במתלוננת הקרינה על כל מישורי חייה והיא צפויה לעבור הליך שיקום ממושך. לעניין האישום השני, צוין כי קורבן העבירה היא בתו הקטינה של המערער, וכי העבירות בוצעו בה במהלך תקופה ממושכת - המעשים החלו בהיותה כבת 8 ונמשכו על פני ארבע שנים. צוין כי המעשים בוצעו ב"חוף המבטחים של המתלוננת" - בחדרה ובמיטתה, תוך ניצול האמון המוחלט בין אב לבתו. על יסוד האמור, בית המשפט קבע כי נסיבות המקרה מציבים את מעשי המערער ברף הגבוה של מתחם הענישה. עוד הוסיף בית המשפט וקבע כי אמנם לא הוגש תסקיר קורבן עבירה בעניינה של ע.ד., אולם רמת הענישה חייבת לגלם בתוכה את הנזקים המתחייבים והצפויים מאליהם כתוצאה מביצוע עבירות מין בקטינים, ובייחוד בתוך המשפחה. באשר לאישום השלישי, צוין כי אין מדובר במקרה בודד, אלא באלימות חוזרת ונשנית במספר רב של הזדמנויות שהפעיל המערער כלפי בת זוגו במשך תקופה ארוכה של חמש שנים. כן נלקחה בחשבון עוצמת האלימות שהופעלה כלפי בת הזוג, שעה שבשני מקרים היא נחבלה ונזקקה לטיפול רפואי ובמקרים אחרים נגרמו לה שטפי דם. נקבע כי נסיבות אלה מציבות את מעשי העבירה באישום זה ברף הגבוה של מתחם הענישה. לנוכח כל האמור, בית המשפט קבע כי ביחס לאישום הראשון מתחם הענישה ההולם נע בין 4 ל-8 שנות מאסר; ביחס לאישום השני מתחם הענישה נע בין 5 ל-10 שנות מאסר; וביחס לאישום השלישי עד 4 שנות מאסר.

כנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, שקל בית המשפט המחוזי את חלוף הזמן מעת ביצוע העבירות ואת העובדה שהמערער חדל מביצוען בטרם נעצר וללא קשר למעצרו. כמו כן, נזקפה לזכות המערער העובדה שבחר להודות במיוחס לו ובכך התייתר הצורך בעדות קורבנות העבירות. כשיקולים לקולא בית המשפט לקח בחשבון את השפעת העונש על משפחתו של המערער, את פנייתו להליך טיפולי ביחס לבעיית האלימות ורצונו להשתלב בהליך טיפולי ביחס לסטייתו המינית. מנגד, בית המשפט ציין כי בעת גזירת העונש עמד לעיניו גם השיקול של הרתעת הרבים. נקבע כי מאחר שעבירות מין בקטינים בני משפחה נעשות תוך ניצול יחסי תלות במקום שאמור להיות מקום מבטחים עבור קורבן העבירה, יש להעביר מסר ברור ומרתיע לכלל הציבור שיקבל ביטוי בחומרת הענישה. אחר הדברים האלה, הטיל בית המשפט המחוזי על הנאשם 4 שנות מאסר בפועל בגין האישום הראשון; 7 שנות מאסר בפועל בגין האישום השני, כאשר נקבע כי המערער ירצה שנה אחת בחופף לעונש שהוטל עליו במסגרת האישום הראשון - כך שבסך הכל

ירצה 10 שנות מאסר בגין שני אישומים אלה; ו-3 שנות מאסר בפועל בגין האישום השלישי, תוך שנקבע כי המערער ירצה שנה אחת בחופף לעונש שהוטל עליו במסגרת שני האישומים הראשונים, כך שבסך הכל ירצה המערער 12 שנות מאסר. כן הוטלו על המערער 24 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת פשע; 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת עוון; וכן פיצוי לכל אחת מהמתלוננות בסך של 50,000 ₪.

הטענות בערעור

5. לטענת המערער, היה ראוי לקבוע בעניינו מתחם ענישה מקל יותר. לטענתו, בחינת מדיניות הענישה על ידי בית המשפט המחוזי מלמדת על כך שהעונש שהוטל על המערער חורג ומחמיר ממדיניות הענישה הנהוגה. בהקשר זה טוען המערער כי אף בפסקי הדין שהובאו בגזר הדין כתמיכה לקביעת מתחם הענישה הוטלו עונשים מתונים יותר, ובכל אופן לא עונשים החורגים מ-8 שנות מאסר בפועל. עוד מוסיף המערער וטוען כי שגה בית המשפט שעה שלא שיקלל בגזר הדין את העובדה כי המערער היה קורבן בעצמו לעבירת מין בצעירותו, וכן את הפגיעה במשפחתו כתוצאה מהעונש, ובכלל זה העובדה כי החל בהליכי גירושין וכי מקור הפרנסה העיקרי של המשפחה נגדע. כן נטען כי שגה בית המשפט בכך שלא נתן משקל ממשי להודאתו שבעקבותיה נחסך מהמתלוננות להעיד בהליך, כמו גם בכך שלא נזקפה לזכותו העובדה שהחל בהליך טיפול זוגי ומשפחתי עוד קודם למעצרו. עוד טוען המערער כי היה מקום ליתן משקל לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות ולעובדה כי המעשים נפסקו טרם שנעצר. כן נטען כי עבירת המין שבה הורשע המערער בעברו התיישנה זה מכבר, וכי היה מקום ליתן משקל לרצונו להשתלב בטיפול ביחס לסטייתו המינית - הן בעת קביעת מתחם העונש ההולם והן בקביעת עונשו בתוך המתחם. לבסוף, טוען המערער כי בית המשפט המחוזי שגה שעה שהחמיר בעונשו מטעמי הרתעת הרבים.

6. המשיבה סבורה כי דין הערעור להידחות. במהלך הדיון ציין בא-כוח המשיבה כי ביום 15.1.2015 המערער נידון והורשע על פי הודאתו במסגרת תיק אחר, ת"פ 19710-03-13 שהתנהל בבית משפט השלום בתל אביב-יפו (כבוד השופטת ה' נאור), ל-15 חודשי מאסר בפועל בגין תקיפה אלימה של בנו הקטין הגורמת חבלה של ממש. בגזר דינו קבע בית משפט השלום כי מתוך 15 חודשי המאסר שהוטלו על המערער הוא ירצה 10 חודשים בחופף למאסר שהוא מרצה בגין ההליכים נושא ערעור זה. כן צוין כי באת-כוחו הקודמת של המערער ביקשה מבית משפט השלום הקלה בעונשו בהינתן העונש שנגזר עליו על ידי בית המשפט המחוזי, אך לא ציינה כי בכוונתו להגיש ערעור על גזר הדין נושא הערעור. משכך, המדינה טוענת כי אין מקום לאפשר הקלה נוספת בעונשו של המערער, וזאת מן הטעם שהעונש שהוטל על המערער בהליך זה שימש כבר לשם הקלה בעונש שנגזר עליו בהליך אחר. לטענתה, יש טעם לפגם בכך שגזר הדין נושא הערעור שימש את המערער פעמיים - פעם אחת לצורך התחשבות בהליך האחר, ופעם נוספת בערעור שלפניו על חומרת העונש - וכל זאת מבלי שהציג את הדברים, לא לבית משפט השלום בתיק האחר ולא לבית משפט זה בהליך דנן. עוד מוסיפה המשיבה וטוענת כי מעשי תקיפת בנו הקטין של המערער (שני אירועי אלימות) אירעו ב-2013, ובכך יש כדי לכרסם בטענת המערער שלפיה יש להקל בעונשו בשל כניסתו לטיפול בגין מעשי האלימות שהפעיל נגד בת זוגו. עוד נטען כי עברו הפלילי של המערער תומך בדחיית הערעור - המערער הורשע בעבר בעבירות של מעשה מגונה בקטינה ובתקיפת קטין וגרימת חבלה של ממש. עבירות אלה התיישנו, ואולם משהמערער חזר לבצע עבירות זהות - עבירות מין ואלימות במשפחה - נראה כי נדרשת ענישה מחמירה יותר בעניינו. לבסוף, המשיבה מציינת כי המערער טרם שילם את הפיצויים למתלוננות.

7. לקראת הדיון בערעור הוגש תסקיר מטעם שירות המבחן בעניינו של המערער. מהתסקיר הנושא תאריך 6.9.2015 עולה כי המערער התגרש בינתיים מאשתו, שלל שימוש בחומרים ממכרים במסגרת מאסרו, ולאחרונה החל לעבוד במפעל היצרני בבית הסוהר. כן נאמר בתסקיר כי תפקודו של המערער שקט ולא חריג, וכי הוא משתף פעולה עם גורמי הטיפול וסגל האגף. עוד צוין כי המערער הביע רצון להשתלב בתהליך טיפולי בתחום עבריינות מין ואלימות, וכי התאמתו למסגרת זו תיבחן בהמשך.

8. לאחר ששבתי ועיינתי בהודעת הערעור על נספחיה, לרבות בגזר הדין, ונתתי דעתי לטיעוני הצדדים לפנינו, הגעתי לידי מסקנה כי יש לדחות את הערעור. כידוע, ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בחומרת העונש כפי שנקבע על ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הראויה או כאשר נפלה בגזר הדין טעות מהותית, והלכה זו נותרה על מכונה גם לאחר כניסתו לתוקף של תיקון 113 (ע"פ 4498/14 גרידיש נ' מדינת ישראל (13.5.2015)); ע"פ 5931/11 עבדולייב נ' מדינת ישראל (22.10.2013); ע"פ 5117/13 וימר נ' מדינת ישראל (11.11.2014)). המקרה דן אינו נמנה עם מקרים חריגים אלה, ואבאר.

בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה היתרה הטמונה בפגיעה מינית בקטינים בתוך המשפחה, ובפרט שעה שעבירות אלה מבוצעות תוך ניצול הקרבה הפיזית ותחושת הביטחון והאמון של הקורבנות. מעשים אלה מותירים אצל הקורבנות הרכים צלקות נפשיות עמוקות ופגיעה בתפקודם השוטף המלווים אותם לכל אורך חייהם. משכך, ראוי כי העונשים המוטלים בגין עבירות אלה יהלמו את חומרת המעשים ואת טיב הפגיעה בקורבנות (ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (27.8.2014)). בעבירות מסוג זה קיים ספקטרום עונשי רחב יחסית, והעונשים השונים המצויים על הרצף נקבעים בהתאם לנסיבות הקונקרטיות בתיק – לכך אף הסכים המערער; ואולם לא עלה בידי המערער להראות כי נסיבות ביצוע העבירות שבהן הורשע מהוות סטייה קיצונית ממדיניות הענישה הראויה. בפרט כאשר המערער הורשע בריבוי עבירות חמורות ביותר שבוצעו כלפי קורבנות שונים, בתדירות גבוהה ובמשך תקופה ארוכה. כך, בע"פ 4748/14 זילחה נ' מדינת ישראל (30.11.2015) התקבל ערעור המדינה על קולת העונש שהוטל על מי שביצע עבירות מין בקטין במשך 8 חודשים, ובית משפט זה קבע כי יש להחמיר בעונשו ולהעמידו על 10.5 שנות מאסר. בע"פ 6882/14 פלוני נ' מדינת ישראל (11.11.2015) נדחה ערעור על גזר דין שבמסגרתו הוטל על מי שביצע עבירות מין ב-4 קטינים עונש של 10 שנות מאסר. בע"פ 7660/14 פלוני נ' מדינת ישראל (17.9.2015) נדחה ערעור על גזר דין שבמסגרתו הוטל עונש של 14 שנות מאסר על מי שביצע עבירות מין לאורך זמן תוך הפעלת אלימות בבנותיו הקטינות.

בעניינו, המערער הורשע בניסיון למעשה מגונה באחיניתו, ילדה בת 7, שעה שנישק אותה על פיה לשם גירוי, סיפוק וביזוי מיניים וניסה להחדיר לפיה את איבר מינו. האישום השני מגולל מסכת פגיעות ארוכה בבתו ע.ד שנמשכה 4 שנים מגיל 8 עד 12 של הקטינה, שבמהלכה ניצל המערער את תמימותה שוב ושוב. כך, משנהג לבוא אליה למיטתה בעת שישנה וביצע בה את זממו בתדירות גבוהה, וכל זאת במקום שבו היא אמורה להרגיש בטוחה מכל – בביתה ובמיטתה. לפי האישום השלישי, המערער נקט באלימות קשה נגד בת זוגו במשך חמש שנים ובמספר רב של הזדמנויות, ובחלק מהמקרים היא אף נזקקה לטיפול רפואי. מדובר בעבירות מין ואלימות שבוצעו כנגד קורבנות שונים במסגרת התא המשפחתי, ברובם לאורך זמן ובתדירות גבוהה. משכך, ולנוכח מדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות, העונש שהוטל על המערער הוא עונש הולם וראוי בנסיבות העניין.

9. טעם נוסף לדחיית הערעור טמון בעובדה שעונשו של המערער בהליך זה כבר שימש לשם הקלה עמו בהליך אחר, וכל זאת מבלי שהודיע לבית משפט השלום על כוונתו לערער, ובלא שהציג לבית משפט זה את העובדה כי גזר הדין נושא הערעור כבר שימש להקלה עמו בהליך האחר (ע"פ 7661/13 אבו-נאסר נ' מדינת ישראל, פסקה 24 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז (21.8.2014)). כאמור, ביום 15.1.2015 במסגרת ת"פ 19710-03-13 גזר בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כבוד השופטת ה' נאור) על המערער 15 חודשי מאסר בפועל לאחר שהורשע על פי הודאתו בתקיפת בנו הקטין בשני מקרים נפרדים. בית משפט השלום נענה לבקשתו של המערער שם, שעה שקבע כי מתוך 15 חודשי המאסר שהוטלו עליו, הוא ירצה 10 חודשים מתוכם בחופף לעונש שנגזר עליו בהליך נושא הערעור. המערער לא חשף לפני בית משפט השלום את העובדה כי הגיש בינתיים ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי, ואילו בדיון שלפנינו לא גילה לבית משפט זה כי גזר הדין נושא הערעור כבר שימש להקלה בעונשו בהליך האחר – וברי כי בכך יש טעם לפגם.

אף בטענותיו הנוספות של המערער אין כדי לסייע לו. באשר לטענה שלפיה לא היה מקום להחמיר בעונשו מטעמי הרתעת הרבים, הרי שבית משפט זה עמד לא אחת על כך שגורם מרכזי בקביעת עונשם של עברייני מין הוא האינטרס הציבורי שבהרתעת עברייני מין פוטנציאליים ממימוש מזימותיהם. מכאן, אני סבורה כי צדק בית המשפט המחוזי שעה שנתן ביטוי בגזר הדין לצורך להעביר מסר ברור המתבטא בהטלת עונשים משמעותיים על המורשעים בעבירות אלה (ע"פ 2848/14 סיגר נ' מדינת ישראל (12.11.2014)). באשר לעברו הפלילי של המערער, העבירות שבגינן ריצה בעבר המערער עונש מאסר אמנם התיישנו, ואולם מדובר בעבר פלילי רלוונטי המעיד על כך שהמערער אינו נרתע מלשוב ולבצע עבירות מין ואלימות בתוך המשפחה. לכך מתווספת העובדה כי על המערער הוטל מאז ניתן גזר הדין נושא הערעור עונש נוסף בהליך אחר בגין עבירות אלימות כלפי בנו הקטין. לנוכח האמור, התמונה הכוללת בעניינו של המערער אינה מצדיקה להקל בעונשו. גם טענת המערער שלפיה לא ניתן משקל דיו לנסיבות המקרה ולנסיבותיו האישיות, דינה להידחות. בגזר הדין שיצא מלפני בית המשפט המחוזי מצוין בפירוט כי בעת גזירת העונש שוקללו נסיבות רבות לקולא, ובהן חלוף הזמן מביצוע העבירות, העובדה כי המערער פסק מביצוע עוד טרם שנעצר וללא קשר למעצרו, ואת הודאתו במסגרת הסדר טיעון שחשכה מן המתלוננות את הצורך להעיד. כן נלקחו בחשבון השפעת העונש על משפחתו של המערער, פנייתו להליך טיפולי ביחס לבעיית האלימות ורצונו להשתלב בהליך טיפולי עתידי בתחום המיני. בהתחשב במכלול השיקולים הללו, גזר בית המשפט המחוזי את עונשו של המערער שלא ברף העליון של מתחם הענישה, ומשכך נראה כי הדבר מבטא מתן משקל הולם לכל אותן נסיבות שיש לזקוף לזכותו של המערער. יוסף כי ככלל, בעת גזירת העונש בגין עבירות מין שבוצעו בקטינים על-ידי בן משפחתם, יש לבכר את שיקולי הגמול וההרתעה על פני נסיבותיו האישיות של העבריין (ע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 35 לפסק דינו של השופט א' שהם והאסמכתאות שם (5.6.2013)).

בהינתן כל האמור, אם תישמע דעתי אציע לחבריי לדחות את הערעור.

ש ו פ ט ת

השופט ס' ג'ובראן:

אני מסכים.

שופט

השופט א' שהם:

אני מסכים.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת ע' ברון.

ניתן היום, כ"ג בטבת התשע"ו (4.1.2016).

שופטת

שופט

שופט
